

∞ Zeep | Aflevering 5 ∞

Christian Deterink

Nadat Frederique Marnix die ochtend de afwas had gedaan, stof had gezogen, de was had opgehangen en haar arme vriend Freek naar zijn werk had geholpen, kon zij eindelijk het huis uit.

Ze was nog maar juist op tijd aanwezig bij Barius Cosmetics, waar ze full-time werkte als secretaresse. Het was een goede baan, waar ze veel voldoening aan kreeg. Het betaalde ook erg goed en het had nog veel beter kunnen verdienen, maar een aanbod tot loonsverhoging had ze afgeslagen omdat ze dan meer zou verdienen dan haar vriendje. Dat kan ze hem niet aandoen. Niet nu hij het al zo moeilijk had.

Frederique settelde zich achter haar balie, en ging haar doellijst langs. Het zou een drukke dag worden zag ze al snel. Ze hoopte maar dat ze alles op tijd klaar kreeg zodat ze nog voor Freek kon koken voordat hij thuiskwam. Vlijtig begon ze een brief op te stellen.

Niet veel later stapte Darius Barius binnen, het zoontje van de baas. Hij zag er altijd lichtelijk misplaatst uit, vond ze. Darius liet het na haar te groeten en marcheerde hooghartig de gang in. De medewerker die hij daar tegenkwam gaf hij een opdracht die Frederique niet verstond. Het obscene gebaar dat de medewerker hierna achter Darius' rug maakte zeiden echter genoeg.

Darius werd op zijn zachtst niet echt gewaardeerd.

Niet veel later stapte Brutus Barius binnen. Hij schonk iets meer aandacht aan Frederique. Met veel volume beval hij dat ze de brieven die ze moest opstellen voor de middag moest klaarhebben, tesamen met de uitgetypte prijsopgaven, de door hem verbeterde bedrijfspresentatie en folder, dat ze om tien uur stipt vier koppen koffie moest brengen (met extra suiker) en dat ze echt haar archief beter bij moest houden. Toen verdween hij zonder nog een woord te zeggen in zijn kantoor.

Frederique toog weer aan het werk en zette de radio voor de afleiding zachtjes aan. Haar aandacht werd even afgeleid door een aardig sentimenteel liedje van een nieuw damesgroepje, Kitty, Jos en Maartje of zo.

Nog later, toen Frederique worstelde met het op datum sorteren van een dossier, en de radio maar weer had uitgezet, kwam een man in kreukelig pak, hemdsmouwen en bretels binnen. De Graaf wist ze. De onthullingsjournalist.

"Goedendag. Ik wil een gesprek met je baas."

"Sorry mijnheer. De heer Barius kan op dit moment geen gasten ontvangen."

De Graaf gromde geïrriteerd, en beende toen doodleuk door richting het kantoor van Barius.

"Hé, mijnheer, wilt u terugkomen", probeerde Frederique het nog beschaafd op te lossen, maar toen was De Graaf reeds in Barius' kantoor verdwenen. Gespannen wachtte ze af. Ze hoefde niet lang af te wachten wat er gebeurde. Toen werd de deur opengesmeten. Barius, die nogal fors was, had De Graaf bij zijn kraag gegrepen en brulde woedend in zijn gezicht: "Ben je helemaal belazerd idioot? Natuurlijk mag je hier niet rondneuzen! Verdomde persmuskiet!!" Begeleid door deze bloemrijke tekst werkte Barius De Graaf, die een rood hoofd van de ademnood had naar buiten. De Graaf smakte hard op de plavuizen maar hij had het geluk dat de klap gesmoord werd door een grote deurmat, waarop in grote letters "Welkom" op geschreven was.

Barius ondertussen veegde zijn handen af aan zijn broek, herschikte zijn overhemd en snauwde tegen Frederique: "En jij, mevrouw Marnix, zorgt dat een dwaas als hem in het vervolg mijn kantoor niet meer binnenkomt. Begrepen?"

Frederique knikte onderdanig. "Ja, meneer Barius."

"Goed zo, en nu iets meer naar rechts", instrueerde Arjen ingespannen. Marina deed nauwkeurig wat haar werd opgedragen. Arjen drukte af en de flitser zette het atelier een ogenblik in een feller licht.

"Perfect Marina", meende Arjen. Marina, gekleed in een pittig rood lingerie-stelletje, lachte opgetogen, "Het gaat goed hè Arjen? Kom, zeg dat het goed gaat."

"Het gaat goed", antwoordde Arjen, maar hij meende het niet. De foto's die hij schoot waren behoorlijk waardeloos. Een spook werd zelfs in mooie lingerie geen prinses. Maar het was nog niet verloren. Voor een spook die niet in een mooie lingerie-setje of wat dan ook gekleed was, was er immers wèl een markt. Arjen lachte zacht in zichzelf.

"Je windt me op", zei hij stroperig, terwijl hij naar haar toe liep, "Je bent mooi." Marina had blosjes op de wangen van al die complimenten. Arjen pakte voorzichtig haar gezicht beet en drukte daar een kus op. De kus werd al snel een tongzoen, en voor Marina het wist probeerde hij met zijn hand haar van de BH te ontdoen.

"Nee..niet..", klonk Marina's zwakke halfgemeende protest. De BH werd opengegespt en gleeed van haar lijf. Niet veel volgde later het slipje.

"Niet hier... Niet in dit licht..."

"Ach natuurlijk wel"-Arjen kuste haar hartstochtelijk in de hals-"Dan kan ik mooi wat stoute foto's van je maken."

Marina opende haar mond om te protesteren. Arjen drukte er zijn wijsvinger tegenaan, "Alleen voor jouw en mij. Spannend toch?" Arjen lachte zijn charmanste (en huichelachtigste) lach.

"Ma-maar, ik ben een fatsoenlijk meisje", wierp Marina nog tegen, maar Arjen wist dat hij het pleit al gewonnen had. Hij zette het foto toestel tegen zijn oog, "Als je nou eens op die bank ging liggen...?"

Enkele uren later lag Arjen in bed, tevreden een sigaret rokend. Hij had alleen zijn Alfred J. Kwak boxershirt aan. Vijf minuten geleden was Marina weggegaan. Ze moest weg, zei ze, om haar vriendje niet argwanend te maken. Poeh, dacht Arjen. Die Sjon was misschien niet zo'n extreme sukkel als De Graaf, maar oerdom was hij nog steeds. Ach, het zou wat. Hoe dan ook,

Arjen had wat hij hebben wilde. Wat sappig vertier met een dom blondje en een fotorolletje vol met explosief materiaal.

Arjen draaide zich op zijn zij, en graaide naar zijn broek. Uit die broek pakte hij een portemonnee en uit die portemonnee pakte hij een adreskaartje. "Hunkin' Hooters, Nude Women's Magazine" stond er op het kaartje. Arjen greep de telefoon en toetste het weergegeven telefoonnummer in.

In de geluidsstudio van Kovadda was het op dat moment vrij rustig. Die ochtend was er nog een of andere dwaas geweest die in één ochtend zes hemeltergend slechte countrynummers had ingekweeld, maar nu was er niets meer te doen.

Peter Kovadda, de baas van dit alles, zat op dat moment prinsheerlijk achterover leunend in de beste luie stoel van zijn kantoor. In zijn hand hield hij een mobieltje.

"Wat zeg je? Past niet bij de format?", blafte hij in dit apparaat, "wat denk je nou helemaal? Wat betekent een format"-Kovadda sprak het woord met walging uit-"als je snel even 200 pop kunt verdienen?" Kovadda luisterde een tijdje naar het antwoord, "wat zeg je, in contanten? Geen probleem. Ik breng het wel langs... Oke, mazzel. Bedankt!"

Kovadda hing grijnzend op. Dit was de vijfde d.j. die hij fijntjes had weten over te halen "Mijn Opa" flink wat airplay te geven. De hittrein kwam op gang, bedacht hij bij zichzelf. Hopenlijk kwam de geld met trein ook spoedig op gang. Richting eindstation "Kovadda" dan wel te verstaan.

De muziek-producent klom overeind uit zijn luie stoel, en liep op Kitty en Martine toe, die intussen zenuwachtig als vogeltjes in de wachtruimte zaten.

"Alles goed dames?", baste hij joviaal.

"Oh, prima, meneer Kovadda", klonk Kitty's breekbare stemmetje, "we zijn alleen zo benieuwd wat onze single gaat doen..."

Kovadda klopte Kitty bemoedigend op de schouders, "Maak je daar maar geen zorgen over kind. Deze jongen zorgt ervoor dat jullie straks nationale bekendheden zijn!!"

Martine maakte hoge geluidjes van blijdschap en klapte als een zeehond in haar handen, "Oh, meneer Kovadda, we zijn zo blij dat we deze kans van u hebben gekregen! Wat kunnen we terugdoen?"

Kovadda begon bescheiden te lachen; "Ach pop, zit daar maar niet over in..." Hij bleef even nadenkend staan, draaide toen peinzend zijn hoofd rond, en vroeg toen: "Waar is koeie-og... Jos eigenlijk?"

"Die is door Kas meegenomen naar het park. Hij wilde haar iets vertellen zei ze..."

Kas wilde Jos inderdaad iets vertellen, ja. In de laatste nachten thuis hadden in zijn dromen zich prachtige romantische taferelen voor zich ontvouwd. Dromen waarin hij en Jos gekleed in tunica's tesamen in een hemels lusthof verbleven, druiven etend en elkaar innig beminnend. Waarna ze weer verder gingen en tot in de eeuwigheid tesamen zouden zwerven langs alle

plaatsen in zijn Imagica, waar het water nog ouderwets klaterde, het leven goed was en de wijn zoet...

Een prachtige droom, vond hij, die hij graag bewaarheid wilde zien worden. Dus had Kas besloten actie te ondernemen. Hij had de allermooiste roos gekocht die hij maar kon vinden en had die achtergelaten in een bosje in het park. Toen had hij Jos meegelokt naar het park onder het voorwendsel dat hij een zakelijk voorstel had.

Nu zaten ze gezamenlijk op een bankje in het park. Jos tikte ongeduldig met haar voet op de grond en vroeg, "Nou, wat is er dan?" Kas stond op, reikte in het struikje en haalde de roos tevoorschijn. Toen knielde hij voor haar neer, boog nederig het hoofd, en bood Jos de roos aan. "J-jos, ik vind je een hele mooie vrouw", begon hij nog wat hikkend van nervositeit, "ik wil heel graag met je verder. Kom neem deze roos aan..."

Er gebeurde niets. Toen Kas durfde op te kijken zag hij dat Jos haar hand voor haar mond hield. Enkele tranen liepen uit haar ogen. Ze is ontroerd, dacht Kas nu zelf ook geroerd. Toen barstte Jos in een hard lachen uit. Ze lachte met hoge merkwaardige hikjes. Kas keek verwonderd op. Wat deed ze nou? Waarom moest ze lachen?

Jos hapte naar adem, "J-jij wil dat"-ze kreeg weer een lachbui-"ik met jou een... een relatie begin?" Kas keek ademloos en niet-begrijpend naar haar op en knikte heftig. Jos kreeg opnieuw een onbedaarlijke lachbui, "Met jòu? Met JOU?? Een zielige stumper in sneue kleding en lelijke bril? Met mij, een populaire zelfbewuste grrl als ik?"

Kas begon nou aan te voelen dat er iets mis zat. De hand met daarin de roos zakte omlaag. "Jij, een sociaal gestoorde nerd? Met mij, de Koningin van het School Gala van '94?", begon Jos weer opnieuw. Ze lachte hard en stond op. Kas zat nog steeds gehurkt voor haar. De hand met de roos was tot de grond gezakt en zijn gezicht zag wit. Jos drukte Kas weg uit haar pad. Deze viel om en bleef wezenloos op de klinkers liggen. Jos keek geringschattend naar hem om, deed haar rokje recht en liep met besliste pas in de richting van de opname-studio.

"Sukkel!", siste ze tussen haar tanden door.

Berni Glor hing die avond als een zoutzak op haar bank. Ze keek naar het programma op de televisie, "Jerry Springer", maar volgde het niet. Ze zette de tweede fles whisky van de avond aan haar lippen.

Na een tijdje leek het alsof er twee Jerry's de talkshow leidden. Ook leek het alsof ze twee koekoeksklokken in haar kamer had hangen. Vreemd, dacht ze, nooit gemerkt.

Op de tafel voor haar lag een slordige notitie. Erop stonden de naam en het telefoonnummer van een man die onder ander in heroïne dealde. Ze meende dat ze morgen maar eens moest gaan bellen. Als ze nuchter genoeg was het juiste nummer te kunnen intoetsen...

